

Prædiken til 4. søndag efter påske

ApG. 9,1-18 (Joh. 16,5-15)

Første tekstrække

Denne hellige lektie skrives i Apostlenes Gerninger:

Saulus fnyste stadig af raseri og truede Herrens disciple med mord; han gik til ypperstepræsten og bad ham om breve til synagogerne i Damaskus for at fængsle dem, der hørte til Vejen, og som han kunne finde, både mænd og kvinder, og føre dem til Jerusalem. Men undervejs, netop som han nærmede sig Damaskus, skinnede et lys fra himlen pludselig om ham. Han faldt til jorden og hørte en røst sige: »Saul, Saul, hvorfor forfølger du mig?« Han svarede: »Hvem er du, herre?« Han sagde: »Jeg er Jesus, som du forfølger. Men rejls dig og gå ind i byen, så vil du få at vide, hvad du skal gøre.« Hans rejsledsagere stod målløse; nok hørte de røsten, men de så ingen. Så rejste Saulus sig op fra jorden, men skønt hans øjne var vidt åbne, kunne han ikke se. De måtte lede ham ved hånden og føre ham ind i Damaskus. I tre dage kunne han ikke se, og han hverken spiste eller drak. I Damaskus var der en discipel, som hed Ananias, og til ham sagde Herren i et syn: »Ananias!« Han svarede: »Ja, Herre!« Herren sagde til ham: »Rejs dig og gå hen i Den lige Gade og spørg i Judas' hus efter Saulus fra Tarsus. For han beder, og han har i et syn set en mand, der hedder Ananias, komme ind og lægge hænderne på ham, så han igen kunne se.« Ananias svarede: »Herre, jeg har hørt af mange, hvor meget ondt denne mand har gjort mod dine hellige i Jerusalem. Og her har han fuldmagt fra ypperstepræsterne til at fængsle alle dem, der påkalder dit navn.« Men Herren sagde til ham: »Gå! For han er det redskab, jeg har udvalgt til at bringe mit navn frem for hedninger og konger og Israels børn, og jeg vil vise ham, hvor meget han skal lide for mit navns skyld.« Så gik Ananias, og da han kom ind i huset, lagde han hænderne på ham og sagde: »Broder Saul, Herren har

sendt mig, Jesus, som viste sig for dig på vejen hertil, for at du igen skal kunne se og blive fyldt af Helligånden.« Og straks var det, som faldt der skæl fra hans øjne, han kunne se igen, og han rejste sig og blev døbt.

Apostlenes Gerninger 9,1-18

(OBS Prædikenen er skrevet over epistelteksten, hvorfor denne er indsat ovenfor. Søndagens evangelietekst er Johannesevangeliet 16,5-15)

Hvorfor forfølger du mig? Slået af hesten, ramt af et lys fra himlen hører Paulus ordene: *Hvorfor forfølger du mig?* Og han tilbringer påskeagtigt tre dage i mørket og først på tredjedagen, får han synet igen. Det er en omvendeshistorie. En skelsættende begivenhed, en guddommelig tilsynkomst, som satte punktum for hans gamle liv og udråbstegn for en ny fremtid! Få står i verdenshistorien ud som Paulus, fra be-kæmper til for-kæmper. Historieboerne er fyldte til randen af tallerken-vendere, personer der blev ramt af lynet eller lyset – af noget, der fik dem til at vende om. Men Paulus er nu særlig.

Vi elsker omvendeshistorier. Dette før og efter. Omvendeshistorier er fortællinger om en begivenhed, der satte sig spor, så livet aldrig blev det samme bagefter. Fra den dag, var alt forandret. Man går rundt med en historie selv, eller kender en, der

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 765, 124 årgang
Maj 2023
ISSN 0901-2214

har. De færreste trods alt på Paulus-niveau – men uanset en fortælling om noget, som skete! I stedet for at opremse navne eller beskrivelser af andre dramatiske omvendelseshistorier, vil jeg læse et lille stykke af den tyske teolog, Gerd Theissen op.

*Religiøs erfaring er
TYDET IAGTTAGELSE:
Ikke kun solen smiler til os,
hele virkeligheden bliver til en person.
Vi tager fat på et rollespil.
Årstider er dens scener og akter:
Gud åbenbarer sig om foråret som impressionist,
der strøer blomster på engene.
Om sommeren forvandler han enebærbuske til
glædende luftighed,
om efteråret sprøjter han farver ind i skovene,
om vinteren indhyller sørgmodigheden lyset.
Det usynlige gennemstråler det synlige
fra en anden dimension.
Af og til flænges sløret,
det hinsides bryder ind gennem sprækker
i oplevelser af dødens nærhed.
Tiden går i stå.
I ERFARINGER UD OVER DET NORMALE
griber noget fremmed ud efter os.
Profeter kaldes,
mennesker omvendes,
disciple har påskevisioner.*

Hos Gerd Theissen får den religiøse erfaring lov at være alt fra solens stråler, der bryder igennem den kulsorte sky og viser os, at selv om livet er overskyet, så kan solen bryde igennem når som helst, og så af og til flænges sløret, lyset trænger igennem sprækkerne, og vi erfarer ud over det normale – af og til!

Profeter kaldes,
mennesker omvendes,
disciple har påskevisioner.
– og Paulus faldt af hesten på vej til Damaskus!

Men hvad med alle dem, hvor dette af og til ikke sker? Jeg har ikke en erfaring ud over det normale! Jeg har nok erfaringer med natur, med forår, som

den mest livsbekræftende årstid, men jeg har ingen flængede slør, ingen stemmer, ingen drømme. Ingen jeg på den måde kan identificere som signifikante religiøse erfaringer, slet ikke nogen jeg kan italesætte som en fortælling.

Hvad med os, der ikke har noget at vise frem? Jeg er på den ene side ikke sikker på, at det altid er en kærvkommen gave at få åbenbaringer. Og på den anden er det jo ingen konkurrence! Vi kender til profeter, der er løbet fra kaldelsen, fordi der følger krav om handling bag. Det får jo konsekvenser.

Og alligevel er vi da så mange her i dag sammen, at et eller andet fik dig til at føle dig kaldet til at gå i kirke i dag. Og hvis det ikke er en omvendelseshistorie eller en særlig religiøs erfaring, hvad er det så? Her er et par bud!

Barnetroen er en. Den selvfølgelig. Man stiller ikke spørgsmålstegn ved den. Den er tryk og kærlig, man føler sig svøbt i den. Man kan sit Fadervor og finder trøst derved. Gud har altid været der. En ledsager, der smutter med ind, hvor man er.

Men det er ingen selvfølge for alle. For nogle skal der kamp til. For nogle er det hårdt arbejde. Måske fordi de gerne vil tro. Eller er nødt til det. Som en livsnødvendig ting i livet. For uden tro på Gud, så står og falder alt med mig! Og det kan ingen bære. Gud kan også være som en sten i skoene. Sådan en man ikke rigtigt kan komme af med, når Han først har meldt sin ankomst. Han har det med at krybe ind under huden på en.

Tro kan også manifestere sig som længsel. Det slår mig gang på gang i forbindelse med voksendåb, at længslen efter at høre til et sted er stærk. Og at dåb indfrier længslen på forunderlig vis. Det at høre, at man hører til hos Gud til evig tid, får ro på uroen.

Så er der drypstenshule-troen! Dryp for dryp. En juleprædiken et år. En salmestrofe, et dødsfald. En bedstemors aftensang. En livskrise, en løserevet

sætning med højde og dybde i. Dryp for dryp og så en dag, så gik det op for en, hvad det var: Tro og tillid til Gud. Uden at man direkte lagde mærke til et før eller et efter. Sådan blev det bare.

Kristus mødte Paulus på vej til Damaskus. Der er mange veje Han møder os på. Fælles for dem alle, er Hans nærvær, som i, at han vil os noget. Kristus ville Paulus noget – og Kristus vil dig og mig noget – også selv om vi fra tid til anden kæmper en del med det, så kan vi heller ikke løbe fra det. Ellers var vi her vel ikke.

Amen

Katrine Bjørn Andersen

Sognepræst i Ordrup Kirke

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 408: Nu ringer alle klokker

Nr. 294: Talsmand

Nr. 36: Befal du dine veje

–

Nr. 274: Rejs op dit hoved

Nr. 387: Jesus, se til os i nåde

Nr. 289: Nu bede vi den Helligånd

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke, Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/Søndagslæsning
– her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Vartov — Farvergade 27
1463 København K
vej@grundtvigskforum.dk